

Daruri spirituale

Versetul 7: *»Iar fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos.«*

Duhul Sfânt se preocupă în această secțiune cu tema darurilor spirituale, pe care Hristos Cel glorificat și înălțat le-a dat Adunării sale spre zidirea și încurajarea ei. Cu toate că această temă este tratată abia după cuvintele explicative și de îndemn cu privire la importanța păstrării unității Duhului în legătura păcii, trebuie mai întâi să atragem încă odată atenția, că, oricât de importante sunt aceste daruri, noi pierdem valoarea lor dacă nu păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii. Care mai este valoarea darurilor, care este valoarea chiar și a celei mai înalte slujiri, dacă dragostea între mădulele singurului trup nu este activă? (citește 1 Corinteni 13).

Apostolul vorbește mai întâi despre darurile care au fost date tuturor credincioșilor. În același timp sunt și daruri speciale, pe care el le amintește în versetele care urmează. Chiar și în trupul natural fiecare mădular își are rolul și funcția lui specială. Fiecare din ele își are locul lui și are corespunzător de făcut o lucrare spre binele tuturor celorlalte mădule ale trupului. În același fel fiecare mădular în trupul lui Hristos își are locul și lucrarea lui dată de Dumnezeu, - darul lui, pe care trebuie să-l folosească spre folosul și binele celorlalte mădule.

»Pentru că, după cum într-un trup avem multe mădule, iar mădulele n-au toate aceeași funcție, așa și noi, cei mulți, suntem un singur trup în Hristos, și fiecare, mădular unii altora; dar având diferite daruri de har, după harul care ne-a fost dat: fie profeție, să profețim potrivit măsurii de credință« (Romani 12,4-6).

Toate aceste daruri au fost date potrivit harului, »fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos«. Deci, Hristos, Capul glorificat, în harul Său a dat fiecărui mădular al trupului Său un dar anumit sau o aptitudine deosebită, pentru ca aceasta să fie folosită spre binele trupului.

Dacă apostolul spune »după măsura darului lui Hristos«, aceasta înseamnă, că Domnul Isus a dat fiecărui credincios un dar, și anume după măsura sau potrivit cu aptitudinea pe care El a prevăzut-o pentru el. »Dar acum Dumnezeu a pus mădulele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit.« (1 Corinteni 12,18).

Hristos ca și Cap este izvorul tuturor darurilor, pe care El le-a dat Adunării Sale.

Versetul 8: *»De aceea El spune: „Suindu-Se în înălțime, a robit robia și a dat daruri oamenilor”.*

Apostolul Pavel citează aici cuvintele Psalmului 68, unde citim în versetul 18: »Te-ai suit pe înălțime, ai luat robia roabă, ai primit daruri în om, chiar și pe cei răzvrățiți, pentru ca Domnul Dumnezeu să aibă o locuință.« Apostolul aplică cuvintele lui David la Hristos, la biruința Lui asupra morții și asupra aceluia care are puterea morții, acesta este diavolul. (Evrei 2,14).

Din momentul întoarcerii Lui în Casa Tatălui Său El nu a încetat să dea alor Săi daruri și talente. Aceasta este ceea ce a înțeles și apostolul Petru, atunci când în ziua de Rusalii a spus despre Domnul Isus: »După ce El a fost înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți« (Faptele Apostolilor 2,33). Prezența personală a Duhului Sfânt este deci primul dar, pe care Domnul l-a dat Adunării Sale, după ce El S-a înălțat la cer.

Hristos, Omul înălțat

Versetele 9 și 10: *»Iar acest „S-a suit”, ce este decât că a și coborât în părțile mai de jos ale pământului? Cel care a coborât este Același care S-a și suit mai presus de toate cerurile, ca să umple totul.«*

Victoriile, pe care Domnul le-a dat lui David și altor viteji ai Vechiului Testament, au fost cu adevărat victorii mari și minunate. Însă victoria lui Hristos este cea mai mare, cea mai minunată și strălucitoare dintre toate victoriile. A Lui să fie onoarea! După ce a biruit asupra păcatului, și a înfrânt moartea și pe Satan, El a înviat prin gloria divină și S-a înălțat la cer în strălucire și maiestate. De acolo El dă daruri și binecuvântare celor care erau prinși în ghiarele dușmanului. El, Domnul Isus, este Cel mai tare, El a învins pe cel tare și a eliberat pe cei captivi, distrugând zăvoarele și legăturile cu care dușmanul i-a încătușat. Numele Domnului nostru preamărit să fie glorificat și lăudat pentru aceasta!

Să observăm aceasta: Acela, care S-a suit mai presus de toate cerurile, este Același, care S-a coborât în locurile de jos ale pământului. Oricât am medita la smerirea Lui, nu vom putea pătrunde în toată profunzimea acestei smeriri. Acela, care totodată este Dumnezeu, S-a făcut El însuși nimic și a luat chip de rob, S-a făcut asemenea oamenilor, și la înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce.

Prințul vieții a murit de o moarte infamă de batjocură și respingere. El a purtat judecata în locul nostru – El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn. Da, El a coborât în părțile de jos ale pământului – aceasta înseamnă, că El a fost îngropat într-un mormânt și acolo au fost îngropate și păcatele noastre pentru toată veșnicia. Ce umilintă!

Când apoi ne ridicăm privirile spre cer, de asemenea nu vom putea măsura sublimul acestei înălțări, la care Dumnezeu L-a înălțat. – Înălțarea de care Hristos a avut parte ca Om. El este singurul Om care a fost înviat dintre cei morți, a fost glorificat și a fost înălțat mai presus de toate cerurile. »De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume«. Când eu prin credință Îl privesc așa acolo, atunci am certitudinea că în El am fost primit înaintea lui Dumnezeu cu aceeași plăcere în care El stă înaintea Tatălui. El S-a înălțat peste toate cerurile »pentru ca să umple totul«. Există o plinătate mai mare ca aceea, că noi am fost primiți pe deplin și veșnic în El? Și că Dumnezeu ne vede »în El sfinți și fără cusur înaintea Lui în dragoste«? Da, există o plinătate mai mare decât aceea, că Dumnezeu ne iubește acum cu dragostea cu care El iubește pe Fiul Său preaiubit (Ioan 17,23)? Domnul Isus a fost dat la moarte din pricina fărâdelegilor noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră. Faptul că El este acum acolo mai presus de toate cerurile este dovada cea mai mare a îndreptățirii noastre și a primirii noastre înaintea lui Dumnezeu.

Am înțeles noi cu adevărat acest adevăr binecuvântat, că Acela, care S-a înălțat mai presus de toate cerurile, este un Om ca și noi, însă fără păcat? El este glorificat pe tronul lui Dumnezeu și cu toate că acum El este în cer, El poate ca Om să aibă compasiune cu noi în suferințele, încercările și nevoile noastre. »Având deci un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră. Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci Unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat. Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit.« (Evrei 4,14-16) Să venim la El în toate împrejurările vieții și să-I spunem totul. Inima Lui cu sentimente fine se îndreaptă spre de noi plină de compasiune și gingășie și mâna Lui este întinsă, ca să ne ajute la timpul potrivit.

Apostoli și profeți

Versetul 11: »Și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători,«

Hristos este Capul glorificat și înălțat în cer; numai El are putere și autoritate să dea aceste daruri diferite cui vrea El.

Primele două daruri – apostoli și profeți – sunt de natură fundamentală. Domnul i-a dat pentru încurajarea și întemeierea Bisericii Sale. Este o greșeală mare, când cineva gândește că și în

zilele noastre ar fi apostoli și profeți, în afară de aceia pe care Domnul i-a chemat la început, sau că ar fi încă bărbați rânduși ca urmași cu putere apostolică.

Domnul Isus Și-a ales, în zilele când a fost în trup de carne, doisprezece ucenici, pe care El i-a numit și apostoli (Luca 6,13). Lucrarea lor din zilele acelea nu era pentru încurajarea Bisericii ci ea se limita pentru început numai la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 10,5-6). După înfăptuirea lucrării de răscumpărare și după învierea Sa dintre cei morți prin slava Tatălui, Domnul Isus a dat acestor apostoli o lucrare nouă – darul unic în felul lui, apostol pentru vestirea Evangheliei înaintea întregii creații.

Noua lor trimitere era în primul rând dependentă de înălțarea la cer a Domnului și pe de altă parte de coborârea Duhului Sfânt, care i-a umplut și le-a dăruit putere pentru exercitarea noii lor slujiri. Era, dacă avem voie să spunem așa, o slujire de bază, »zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși« (Efeseni 2,20). »... și pe unii profeți«. La începutul mărturiei Dumnezeu a chemat bărbați, care într-adevăr nu erau apostoli, dar erau vase ale inspirației, ca de exemplu Marcu, Luca, Agab, și alții erau profeți (Faptele Apostolilor 21,10-11).

Scrierile inspirate ale Noului Testament nu erau încă complete în timpul întemeierii Adunării; și astfel Dumnezeu a trezit profeți, ca prin ei să descopere gândurile Sale referitoare la nevoile și problemele deosebite în situațiile respective. Aceasta este ceea ce vrea să spună 1 Corinteni 14,30 – că dacă unul din credincioși vorbește spre încurajarea fraților și surorilor lui și dacă se întâmplă ca »altuia, care stă jos, i se face o descoperire«, cel dintâi trebuia să tacă. Descoperire înseamnă deci aici inspirație divină spre îndrumarea Adunării într-o situație dată sau pentru constatarea unor principii divine.

După încheierea Scrierilor sfinte inspirate nu mai există necesitatea unor descoperiri noi. De aceea tot ce astăzi are pretenția a fi o descoperire nouă, în realitate nu este altceva decât o tăgăduire a caracterului complet și desăvârșit al Scrierilor inspirate divin, în care este revelat tot ce este necesar cu privire la călăuzirea credincioșilor atât în viața lor personală cât și pe drumul lor comun.

Pretenția de a poseda descoperiri noi oferă diavolului, care este un mincinos și tatăl minciunii, ocazia să înșele suflete. Nu există nici o îndoială că Dumnezeu a trezit în timp bărbați a căror lucrare era asemenea lucrării profeților, ei fiind gura lui Dumnezeu – însă nu pentru a face noi descoperiri, ci să aducă la lumină și să confirme unele adevăruri divine, cuprinse în Scriptură, dar care probabil pe parcursul secolelor au fost uitate.

Unul din aceste adevăruri complet pierdute a fost de exemplu învățătura despre îndreptățirea prin credință fără fapte. Pe parcursul multor secole dușmanul a știut să ascundă acest adevăr de ochii și mintea creștinilor, până când Dumnezeu a trezit pe Luther, pe care El l-a folosit pentru luminarea a milioane de oameni, pentru ca ei să înțeleagă acest adevăr divin minunat - »cel neprihănit va trăi din credință«.

Același lucru vedem cu privire la adevărul binecuvântat al revenirii Domnului ca speranță a Bisericii. Acest adevăr a fost multe secole total necunoscut și scăpat Bisericii. Dar nu de mult timp Dumnezeu a trezit bărbați dotați, care, cu toate că nu erau profeți în sensul versetului nostru, au făcut o lucrare care se aseamăna cu cea a profeților din vechime, prin aceea că Domnul i-a folosit să reînvie acest adevăr prețios și să facă ca lumina lui să cadă peste mulți copii ai lui Dumnezeu, așa că inimile lor au fost umplute cu o bucurie minunată și pe ei i-a făcut să se despartă total de ce nu era de la Dumnezeu.

Unde găsim noi la comentatorii creștini din întunecatului Evul Mediu adevărul binecuvântat despre chemarea cerească și poziția Adunării ca trup al lui Hristos? Unde găsim scrieri care ne arată clar speranța Adunării – venirea lui Hristos pentru luarea sfinților Săi, pentru ca ei să fie veșnic la El și să le facă parte de slava Sa?

Acestea și multe alte adevăruri au fost ascunse și necunoscute pe parcursul unor perioade lungi de timp chiar și pentru creștinii adevărați, până când Domnul în harul Său a trezit bărbați sfinți și le-a dat să facă din nou cunoscut aceste adevăruri minunate din Scriptură.

Dar există și astăzi darul profeției, cu toate că nu în sensul aducerii la iveală de descoperiri noi; acest dar al profeției este diferit de cel al profeților pe care Domnul i-a folosit împreună cu apostolii pentru întemeierea Adunării. Lucrarea profetică din zilele noastre constă în deschiderea Sfintei Scripturi sub călăuzirea Duhului Sfânt tuturor credincioșilor »spre zidire și încurajare și mângâiere« (1 Corinteni 14,3). Acești profeți există tot timpul în Biserică și vor fi atâta timp cât Biserica va fi aici în lume, aceasta înseamnă, până va veni Domnul.

Evangheliști »... pe unii evangheliști«

Ce dar minunat! Lucrarea unui evanghelist duce vestea bună a harului înaintea unei lumi păcătoase și muribunde, și Dumnezeu lucrează prin aceasta spre mântuirea sufletelor pierdute. În felul acesta lucrarea unui evanghelist nu se limitează la domeniul Adunării, unde slujesc păstorii și învățătorii; ci câmpul lui de lucru este lumea întreagă, dar cu nimic mai puțin din cauza aceasta lucrarea evanghelistului nu este o binecuvântare mare pentru Adunare, deoarece el conduce suflete pierdute la Hristos și drept urmare la adunarea credincioșilor.

Este deosebit de important să se înțeleagă, că o Adunare care nu se interesează de vestirea Evangheliei este o Adunare slabă și revelează un nivel spiritual foarte scăzut. Atunci este imposibil să aibă loc o creștere și o înmulțire numerică a acelor care Îl urmează pe Domnul. Așa cum cineva a remarcat, „adunarea locală care încetează să vestească Evanghelia lucrează la propriul ei sicriu”. Acest rezultat trist al neglijării Evangheliei se întâlnește astăzi cu regret în unele adunări locale.

Acest dar al evanghelistului nu este nicidecum rezervat anumitor cercuri deosebite de credincioși. Domnul înviat l-a dat mai degrabă întregii Adunări. Sunt și creștini care consideră că lucrarea evanghelistului are importanță mai redusă și este pe o treaptă mai inferioară decât lucrarea păstorului sau învățătorului; dar astfel de gânduri sunt lipsite de orice fundament. Apostolul Pavel era un evanghelist, tot așa și Timotei și în mod deosebit Domnul Isus Însuși, care mergea prin sate și cetăți predicând și învățând cu privire la Împărăția lui Dumnezeu.

Evanghelistul este un bărbat a cărui inimă Domnul a umplut-o cu dragoste profundă pentru sufletele pierdute, și care într-o râvnă sfântă are numai o singură dorință, să conducă suflete la Isus. Ah, dacă Domnul ar umple inimile multora dintre ai Săi cu o dragoste profundă pentru cei pierduți și prin Duhul să-i echipeze cu putere, ca ei să iese și să vestească celor pierduți vestea binecuvântată! »Atunci El a spus ucenicilor Săi: „Secerișul, în adevăr, este mare, dar lucrătorii, puțini; rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său”.« (Matei 9,37-38).

Păstori și învățători »... pe unii păstori și învățători«

Dacă lucrarea evanghelistului constă în vestirea Evangheliei păcătoșilor pierduți, păstorul se caracterizează prin aceea, că inima lui este umplută de participare sufletească și grijă pentru pacea și bunăstarea turmei lui Hristos. Evanghelistul caută pelerini și sufletele care rătăcesc în hățișul lumii acesteia și îi aduce la locul de protecție și de pace, acolo unde se află turma lui Hristos. Păstorul îi paște pe pășunile verzi ale Cuvântului lui Dumnezeu. El se preocupă de fiecare în parte din ei și caută să întărească pe cei slabi, să mângâie pe cei îngrijorați, să îmbărbăteze pe cei suferinzi și încercați prin ispite, să ridice pe cei căzuți, să viziteze pe cei bolnavi și pe cei aflați pe patul de moarte.

Când Domnul Isus Hristos, acest mare Păstor al oilor, a înviat dintre morți, El a întâmpinat pe Petru, și împreună cu el și pe celălalt ucenic, la Marea Tiberiadei și l-a întrebat de trei ori: »Mă iubești?« Răspunsul a fost, »Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc«. Atunci Domnul i-a spus: »Paște mieluşei Mei«, »Păzește oile Mele«, »Paște oile mele«. Astfel Petru era nu numai apostol ci și păstor. Ce slujbă prețioasă! Este un dar care nu poate fi obținut prin studii universitare, nu prin seminare teologice, ci este Domnul Însuși, care dă păstorului o inimă plină de dragoste miloasă pentru oi.

»... și învățători«; trebuie să observăm diferența dintre păstor și învățător.

Păstorul este un bărbat căruia Domnul i-a dat putere de discernământ, ca să pășuneze turma lui Hristos și să aibă grije de fiecare în parte dintre ei în împrejurările lor diferite; în timp ce învățătorul este acela căruia Domnul i-a dat o înțelegere profundă a Cuvântului Său și aptitudinea de a-L explica credincioșilor.

În 1 Corinteni 12,8 citim: »Pentru că unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; și altuia, cuvânt de cunoștință, potrivit aceluiași Duh.«

Putem desigur să spunem, că slujba păstorului se caracterizează prin cuvânt »de înțelepciune« - înțelepciune să pășuneze turma lui Hristos și să le ajute în problemele lor și în toate situațiile lor. Slujba învățătorului este caracterizată prin cuvântul »cunoaștere«, căci el este capabil să explice cuvântul adevărului și să-L expună cu claritate, pentru ca credincioșii să-L înțeleagă și să fie zidiți prin El.

Domnul poate aceleiași persoane să dea în același timp ambele daruri, pe cel al păstorului și al învățătorului.

Acestea sunt deci darurile indispensabile și prețioase ale Adunării lui Dumnezeu, care vor dura atâta timp cât Adunarea rămâne pe acest pământ. Ele se deosebesc de alte daruri, prezentate în 1 Corinteni 12 și 14, care în caracterul lor erau temporale și necesare pentru confirmarea vestirii Evangheliei, când Dumnezeu a pus deoparte iudaismul și a întemeiat Adunarea. »Și ei, plecând, au predicat pretutindeni, Domnul lucrând cu ei și întărind cuvântul prin semnele care-l urmau« (Marcu 16,20; compară și cu Evrei 2,3-4).

Spre desăvârșirea sfinților

Versetul 12: *»... pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,«*

Apostolul arată aici, că Domnul a dat darurile spirituale de apostol, de proroc, de păstor și învățător »pentru desăvârșirea sfinților«, pentru creșterea lor și pentru maturizarea lor spirituală.

Aceasta este voia Domnului pentru sfinți. Chiar dacă apostolii și profeții, care au pus temelia Bisericii, nu mai sunt printre noi, noi avem totuși în Noul Testament scrierile lor, în care găsim o plinătate a descoperirii Bisericii lui Hristos și a caracterului ei până la sfârșitul mărturiei ei aici pe pământ. Domnul Isus Hristos, Capul trupului, a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea. Acum El hrănește și îngrijește mădularele trupului Său prin darurile spirituale, pe care El le-a dăruit Adunării Sale spre zidirea lor spirituală.

Plinătatea lui Hristos

Versetul 13: *»... până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos;«*

Nimeni altul decât numai Domnul Isus Hristos Însuși este aici subiectul apostolului. Intenția lui Dumnezeu în oferirea darurilor spirituale este ca credincioșii să fie zidiți spiritual și să crească și să se maturizeze spiritual, ca să aibă pe Hristos Însuși ca singurul lor subiect, singurul lor țel.

Este realmente minunat, că noi cunoaștem realitatea mântuirii dăruite în moartea Domnului nostru; dar cât de prețios este, când credința se poate ridica acolo unde Domnul Isus, Fiul binecuvântat al lui Dumnezeu Însuși, este acum. Ce nespuse de prețios este și privilegiul, că noi toți vom ajunge la unitatea credinței și să intrăm pe deplin în tot ce este al lui Hristos, gloria Sa și poziția Sa unică în felul ei, da, ca noi să creștem în cunoașterea Fiului lui Dumnezeu!

»... la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos.« Deci prin cuvântul »matur« se înțelege o maturizare deplină, prin aceea că noi cunoaștem practic pe Domnul Isus.

El trebuie să fie singurul scop al vieții noastre și să însemne totul pentru noi. El trebuie să fie subiectul, ținta și bucuria inimii noastre.

Această stare minunată și fericită o vom avea abia în glorie, când Domnul Isus va veni și ne va lua acasă, când Îl vom vedea »așa cum este« și vom fi ca El.

Însă Duhul Sfânt lucrează deja acum în noi, pentru ca noi să creștem spre El, în timp ce Îl așteptăm.

Să creștem și să ținem cu tărie

Versetele 14+15: *»... ca să nu mai fim prunci, bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii; ci, ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos;«*

Este bine, să observăm diferența dintre »starea de om matur«, »statura plină« din versetul anterior și »prunci« din versetul 14, »bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură«. Intenția lui Dumnezeu în oferirea darurilor spirituale este creșterea credincioșilor în harul și cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos. El nu vrea ca noi să rămânem copilași, care nu au nici o statornicie și nici o stabilitate, și din cauza aceasta sunt mânați încoace și încolo de orice vânt de învățătură, care vine »prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii«.

Noi trăim în ultimele zile, în »timpuri grele«, în care învățătorii falși se înmulțesc, care se folosesc de șiretlicuri, ca să înșele și să ducă în rătăcire pe copiii lui Dumnezeu, care au rămas prunci în credință.

De aceea, fie ca fiecare credincios să fie vigilent cu privire la intențiile acestor învățători răi și să nu se lase înșelat de aceștia, așa cum sunt „martorii lui Iehova” și mulți alți învățători greșiți. Mijlocul cel mai important pentru păzirea de înșelăciunea și rătăcirea oamenilor este citirea și studierea Cuvântului lui Dumnezeu cu rugăciune și dependență smerită, căci el este »laptele curat«.

Adevăr și dragoste

»Ținând adevărul în dragoste«. Prin această expresie se spune, ca noi să nu rămânem copilași, ci dimpotrivă să creștem în înțelegerea adevărului divin și să vorbim cu îndrăzneală despre el într-un duh de dragoste. Este foarte important să ținem cu tărie la adevărul divin și să-l vestim cu curaj și credincioșie. Însă este la fel de important, ca noi să facem aceasta într-un duh de dragoste, și să nu arătăm un duh de superioritate, da, de îngâmfare, și să ne considerăm mai buni decât alții, care probabil nu au aceeași măsură de înțelegere a adevărului, așa cum Dumnezeu ne-a dăruit-o. »Ce lucru ai tu, pe care să nu-l fi primit? Iar dacă ai și primit, de ce te lauzi ca și cum n-ai fi primit?« (1 Corinteni 4,7).

»Și dacă am profeție și știi toate tainele și toată știința și dacă am toată credința încât să mut munții, dar nu am dragoste, nu sunt nimic.« (1 Corinteni 13,2). Vedem aceste două lucruri „adevăr și dragoste” în deplină armonie în Domnul nostru Isus Hristos, care era »adevărata lumină« (Ioan 1,9). El a revelat în mod desăvârșit adevărul și în același timp era Adevărul însuși (Ioan 14,6). El era și dragostea personificată, căci »Nimeni nu are iubire mai mare decât aceasta, ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi« (Ioan 15,13).

Deci dacă suntem chemați să ținem cu tărie la adevărul revelat al Cuvântului lui Dumnezeu și să-l vestim fără teamă și cu înțelepciune sfântă, tot așa noi suntem chemați să fim blânzi și învățătura sfântă s-o împodobim cu blândețea dragostei. »ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos«. Aceasta este deci voia lui Dumnezeu cu privire la toți copiii Săi. El dorește, ca noi toți să creștem, și anume în toate lucrurile, în toate detaliile vieții noastre zilnice. Această „creștere” ne va conduce la armonie cu Domnul nostru

Isus, cu Capul nostru glorificat, și ne va călăuzi să revelăm în viața noastră zilnică desăvârșirile Lui.

Activitatea fiecărui mădular în parte

Versetul 16: *»... din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste.«*

Tabloul prezentat aici este preluat de la corpul omenesc cu mădulele lui. Așa cum fiecare mădular și fiecare încheietură, precum și fiecare componentă a corpului omenesc trebuie să-și îndeplinească funcția, pentru ca organismul întreg să funcționeze, tot așa este și Adunarea, trupul lui Hristos, ea este un organism viu.

Dacă fiecare mădular al trupului lui Hristos își îndeplinește misiunea încredințată lui după măsura aptitudinii dăruită fiecărei părți, atunci va avea loc creșterea trupului spre zidirea sa în dragoste. Domnul Isus, Capul trupului, conduce și călăuzește; El dă și puterea necesară îndeplinirii misiunii. Fie ca Domnul să dea fiecăruia din noi mai multă înțelegere cu privire la responsabilitatea personală ca mădular al trupului lui Hristos, ca să contribuim la creșterea trupului și zidirea celorlalte mădule în dragoste!

Să nu mai umbli ca națiunile

Versetul 17: *»Spun deci aceasta, și mărturisesc în Domnul, ca să nu mai umblați cum umblă națiunile în deșertăciunea minții lor,«*

Apostolul Pavel mărturisește cu toată seriozitatea credincioșilor, ca ei să nu mai umble ca națiunile, din mijlocul cărora ei au venit. De aceea el le pune înaintea ochilor pe Domnul Isus, în care ei au crezut și în care au fost binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești.

»Mărturisesc în Domnul«. Noi credincioșii, care am fost făcuți mădule ale trupului Său, stăm sub domnia Domnului atotputernic, și de aceea nu ar fi potrivit, dacă umblarea noastră ar fi ca aceea a necredincioșilor. Credincioșii din Efes au aparținut păgânilor închinători la idoli, dar ei s-au întors de la idoli lor la Dumnezeu și au primit pe Isus Hristos ca Mântuitor și Domn al lor. De aceea apostolul îi atenționează cu privire la căderea înapoi în viața și obiceiurile națiunilor în legătură cu idolatria lor murdară. Ei nu mai aveau nimic comun cu ea.

Necredincioșii umblă în păcate și necurăție, fiind înrobiți de Satan în deșertăciunea minții lor, »și, fiindcă nu au socotit că este bine să-L aibă pe Dumnezeu în conștiință, Dumnezeu i-a lăsat pradă unei minți nechibzuite, ca să practice lucruri neîngăduite« (Romani 1,28). Ce apostolul spune credincioșilor din Efes, ne spune Duhul Sfânt nouă astăzi.

Versetul 18: *»... fiind întunecați la minte, înstrăinați de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, prin împietrirea inimii lor;«*

»Întunecați la minte«, sau așa cum se spune în Romani 1,21 »inima lor fără pricepere a fost întunecată«; ei nu aveau nici o scânteiere a luminii divine. Aceasta este starea tuturor oamenilor păcătoși, sârmani, care sunt departe de Dumnezeu. Ei sunt străini de viața lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că ei nu au viață divină. »Cine Îl are pe Fiul are viața, cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața« (1 Ioan 5,12). Mintea lor este întunecată și ei sunt străini de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, din cauza orbirii sau împietririi inimii lor.

Când Domnul Isus S-a arătat lui Pavel pe drumul lui spre Damasc, El l-a trimis la națiuni, »ca să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și moștenire între cei care sunt sfințiți prin credința în Mine« (Faptele Apostolilor 26,18).

Versetul 19: *»... aceștia, pierzând orice simțire, s-au dedat la destrăbălare, ca să lucreze cu lăcomie orice necurăție.«*

Dumnezeu a pus în om conștiința, pentru ca el să diferențieze între bine și rău, dar acești păgâni, departe de Dumnezeu, erau căzuți adânc în păcat, da în locul cel mai adânc pe care un om poate ajunge. Ei și-au pierdut orice simțământ, conștiințele lor erau împietrite, făceau răul fără să-și facă griji din cauza aceasta. Beau răul ca apa și nu simțeau nici cea mai mică durere în practicarea acestor păcate. *»... aceștia, pierzând orice simțire, s-au dedat la destrăbălare, ca să lucreze cu lăcomie orice necurăție.«*

Cât de mare este însă harul lui Dumnezeu! Căci odinioară aceasta era starea respingătoare a sfinților din Efes, înainte ca ei să creadă în Domnul Isus. Da, Mântuitorul atotputernic cheamă păcătoșii cei mai răi, cei mai ticăloși, să vină în credință la El, ca să fie salvați din starea lor nenorocită și să primească viața veșnică. Ei au devenit acum o creație nouă, »cele vechi s-au dus, iată, acum totul a devenit nou«. Ce Mântuitor! Preamărit să fie totdeauna Numele Său demn de adorare!